

[Poul Schlüter]

vedrørende arbejdsløhedskasser, den nye regel om, at virksomhederne skal betale de første 8 timers ledighed, tanken om, at arbejdsgiverne – altså virksomhederne – i fremtiden skal betale 4. og 5. sygeuge.

De punkter, jeg her har nævnt, beløber sig til en omkostningsforøgelse på ca. 1 mia kr. Men det er jo slet ikke det hele: nu kommer momsforhøjelsen. Men vi ved jo alle – og der er ingen økonom, som vil benægte det – at en momsforhøjelse har en stærkt afsmitende virkning, betyder øgede lønninger. Jeg skyder ikke højt, når jeg vurderer, at momsforøgelsen kommer til at belaste virksomhedernes omkostninger med i alt fald 1 mia kr. Der bliver også afsmitende virkning på energifgifterne, i alt fald 250 mill. kr. Og så endelig den direkte skat. Det er da klart, at direkte skatteforhøjelse betyder løn- og indtægtsafsmittning; det bliver i alt fald 500 mill. kr.

Når jeg lægger disse tal sammen, kommer jeg til det resultat, at regeringens forligspolitik betyder omkostningsforøgelser for vore virksomheder på i alt fald 3 mia kr. Man giver med den ene hånd, men man tager sandelig mere med den anden. Vi er i bedste fald lige vidt.

Vi tror ikke på, at man længere kan løse noget problem reelt i dansk samfundshusholdning gennem øgede skatter og afgifter. Nu sættes både moms og de direkte skatter op. Men højere skat betyder helt uundgåeligt lavere beskæftigelse og lavere produktion – det er jo meningen med det. Det resultat skal man nok opnå, men det er ikke, hvad vi har brug for.

Når man går imod højere skattetryk og afgiftstryk, har man selvfølgelig også pligt til at anvise en anden vej til økonomisk balance. Det har vi gjort gennem fremlæggelsen over for regeringen og offentligheden af et nedskæringsprogram for de offentlige udgifter, som går meget vidt. Regeringens oplæg betyder alene en reduktion i stigningstakten for de offentlige udgifter de nærmeste år. Regeringens egen budgetredegørelse understreger unægtelig klart, hvor vigtigt det er at gennemføre et afgørende brud med udviklingsautomatikken i de offentlige budgetter.

Vi har forelagt konkrete besparelser for 11 mia kr. – det er det konservative oplæg, som regeringen fik før påske – og vi har over for regeringen tilkendegivet, at vi af dens spare-

ønsker kan støtte godt og vel 2 mia kr.; det fører til vore samlede forslag om nu med det samme at skære 13 mia kr. ud af de offentlige udgifter. Det ville regeringen ikke, men regeringen kommer til det senere, for der er ingen vej udenom.

Også de samfundsøkonomiske virkninger af regeringens oplæg er helt utilstrækkelige. Det vigtigste er vel betalingsbalancen. Jeg er ikke i tvivl om, at de samlede forslag gavner betalingsbalancen, alt andet lige. Men det er umuligt at regne sig til, at de konkrete forslag, som nu forelægges folketinget, kan føre til mere end en betalingsbalanceforbedring på ca. 5–6 mia kr. over 4 år. Hvis regeringen vil postulere – og det vil den jo nok – at forbedringen på betalingsbalancen vil blive til et væsentlig større beløb end 4–5 mia kr. om 4 år, så må man give os et talmateriale. Indtil dette øjeblik er det magi, når regeringen hævder, at betalingsbalanceforbedringen bliver langt større. Bliver den 5–6 mia kr. over 4 år, står vi om 4 år med et samlet betalingsbalanceunderskud i størrelsen 20–25 mia kr. Hvad så? Det er jo en umulighed. Regeringens politik er jo slet, slet ikke tilstrækkelig. På samme måde med udlandsgælden, den vil stadig blive fordoblet, det er uacceptabelt. Endelig er der arbejdsløheden; den vil stige voldsomt, også selv om regeringen pønser på at ansætte stadig flere hos det offentlige eller lade stadig flere gå på efterløn.

Derfor kommer desværre den næste krise snart. Det konservative folkeparti har under drøftelserne med regeringen forelagt 4 hovedpunkter for en ny politik. De store nedskæringer i de offentlige udgifter var punkt 1. En kraftig erhvervsfremme var punkt 2, men det var alligevel om de to sidste punkter, jeg nu skal nævne, vi var mest uenige, to punkter, hvor regeringen overhovedet ikke var til at snakke med: det var arbejdsmarkedspolitikken, og det var indkomstinflationen.

Jeg forstår af det forlig, som nu er skrevet, at den afgørende tanke i arbejdsmarkedspolitikken skal være, at arbejdsministeren nu skal til at begynde at interessere sig for, at lovene overhovedet bliver overholdt. Der er jo ikke andet; der er jo intet konkret. Vi ved alle, at paradoksproblemet skal løses, men hvor er forslagene? Der er ingen. Vi ved alle, at det, på trods af at der er anvendt milliarder i arbejdsmarkedspolitikken i de sidste år,